

E N A B O L E S T

† S R E Č K O K O S O V E L

Ena bolest mi dušo tesní — Mati, daj mi rokó še enkrat,
 tega sveta hladnina; kajti samo v tvojem zavetju
 pride noč — in vse potopi sem čutil življenje, sem bil mlad,
 večnosti globina... kot zdaj sem gorak vsemu svetu.

Moje srce izgubilo je Čutim pogrezanje. Konec sveta
 toplih sanj iskanje, daleč ni od razdejanja.
 kot mramor ga ohladilo je Zebe me. Hlad polzi v dno srca —
 to trpko, trpko spoznanje. dajte mi, dajte mi spanja!

F A B R I K A

F R A N C O N I Č

Črné se okajene strehe preko polj,
 ki zadaj slepa, tiha v nje strmijo.
 Še dalje zadnji borovci bežijo
 pred dimom, ki se niža bolj in bolj.

Nebo turobno zdi se, da prihaja,
 dotika s čelom se kaminov črnih.
 Nato se dviga. V prámenih srebrnih
 zblesti za hip trop hiš, ki jo obdaja.

Kamina dva sta zvila v vrv svoj dim,
 na vrvi tej se ziblje rdeč titan.
 Sopara ga opaja kakor vino.

Črez strehe gleda in strmi v daljino.
 V rokah plamenov šop ko žolt žafran
 drži in poje stiha siv pogin.

S O M O T N A P O K R A J I N A

F R A N C O N I Č

Ugasnilo nebo je in labod
 sinjin je zložil ranjene peroti.
 Ječe prek črnih tal zbledele poti.
 Nikogar ni. Samo še žolti lok

odmev je dneva modrih vijolin.
V daljavi mesto je zažgalo svod,
do tal gori mu pozlačeni rob.
Strme oblaki gluho vanj z višin.

Topolov vrsta v črnih kutah gre
za cestnim robom in prepeva tožno.
Ob njih pokopališče. Mrtvece

požira daljni soj izvablja ven
in na obzidju jih obseva rožno.
Smejoč se plešejo v odsevu tem.

Ž A L U J O Č A K U R T I Z A N A

F R A N C O N I Č

S loneča vrhu polnočnih višav,
v lepoti svoji se smejoča, nága,
kot bajka skrita v mesečino draga
sem stala sredi vas, jaz sen daljav.

Pijanost silno, sladki njen trepet
v očeh sem skrivala ko venec zvezd,
ovila v temne jo noči prelest —
tako sem dala vam svoj čarni cvet!

V lase povezala sem plamenice,
ki iz njih strasti se plamen je sukljal...
Kot šum povodnih ptic, jaz Beatrice,

ki vodila sem vas v življenja karneval,
poslušam zdaj življenje kraj pustinj,
ah Sfinks, ki k sebi več ne hrepenim.

N A P R E L O M U

O D L O M E K — S T A N K O Z A L A R

Pozorišče je razkošen vestibul; nekakšen klasičen atrij, ki je v ozadju odprt, tako da je prost razgled na razkošen park. Na levi in desni so vrata v razne prostore. Ob obeh stenah se nahajajo na podstavkih doprsni kipi antičnih bogov. Povsem v ospredju se vidi jo široke stopnice, široke kakor ves vestibul. Vidnih je le dvoje